

Arrest

nr. 164 426 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 23 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten: (...)

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal, diefstal met geweld of bedreigingen, als mededader, feiten waarvoor hij op 27.02.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar (7 maanden effectief), gewone diefstal als mededader, feit waarvoor hij op 12.10.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden, gewone diefstal, feit waarvoor hij op 08.06.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, gewone diefstal als mededader en bendevoorming, feiten waarvoor hij op 03.01.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden, poging tot gewone diefstal, feit waarvoor hij op 19.12.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden

Gezien het winstgevende, gewelddadige, herhaaldelijke karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen ‘uitgezeten’.

II.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet ‘uitzitten’.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17):

“Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering.”

II.1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

II.1.5. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, vierde lid, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting schendt.”

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.1.3. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.1.4. Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij de gevangenisstraf(fen) die haar werd(en) opgelegd volledig heeft uitgezeten, niet impliceert dat de verwerende partij niet zou vermogen de criminele antecedenten te betrekken bij de beoordeling of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om bij de beoordeling van het feit of de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde de opgelopen recente veroordelingen van de verzoekende partij te betrekken. Daar uit de bestreden beslissing blijkt – en de verzoekende partij niet betwist - dat zij in de laatste acht jaren voor het nemen van de bestreden beslissing vijf veroordelingen heeft opgelopen waarbij zij telkens veroordeeld werd tot een gevangenisstraf, kan zij bezwaarlijk wijzen op de preventieve functie van de gevangenisstraf waardoor men bij het ‘uitzitten’ van de gevangenisstraf geacht wordt, volgens de verzoekende partij, geen bedreiging meer te vormen voor de openbare orde. Bovendien wijst de Raad er op dat het louter feit dat er een doel voor ogen gehouden wordt wanneer een gevangenisstraf wordt uitgesproken, waaronder de preventieve functie van de gevangenisstraf, geenszins betekent dat dit doel in alle gevallen wordt bereikt. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij niet alleen verwijst naar de opgelopen veroordelingen en de gevangenisstraffen, doch wijst op de reden waarom zij meent dat, na het ‘uitzitten’ van de gevangenisstraf(fen), de verzoekende partij een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Zij wijst er immers op dat gezien het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij er kan worden afgeleid dat zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt. De verzoekende partij maakt voorts niet aannemelijk dat de feitelijke en juridische gegevens die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk, gelet op de veroordelingen die de verzoekende partij opliep en het winstgevende, gewelddadige en herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten, dat de verwerende partij opteerde om toepassing te maken van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek en van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

*“II.2.1. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het artikel 74/11, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet.
Dit artikel biedt inderdaad, zoals de bestreden beslissing stelt, aan de verwerende partij de mogelijkheid om inreisverboden op te leggen.*

II.2.2. In de bestreden beslissing wordt echter tot tweemaal toe verwezen naar strafrechtelijke feiten die verzoekende partij heeft gepleegd vooraleer de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarmee artikel 74/11, §1, lid 4 Vreemdelingenwet werd ingevoerd, van kracht werd (artikel 18).

II.2.3. Aangezien het artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet slechts in werking trad d.d. 25 februari 2012, kan dit artikel NIET toegepast worden voor wat betreft criminele feiten die voor deze datum werden gepleegd.

De verwijzing naar de veroordelingen dd. 27.02.2006, 12.10.2009, 08.06.2010, en 03.01.2012 betreft dus veroordelingen met betrekking tot criminele feiten die plaatsvonden VOOR de inwerkingtreding van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Op dat ogenblik van de bestond dus nog niet de mogelijkheid voor de verwerende partij om dientengevolge een inreisverbod te betekenen.

II.2.4. Er moet immers van uit gegaan worden dat artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet een norm is met onmiddellijke werking; een norm dus die rechtsgevolgen vastknoopt aan rechtsfeiten die zich voordoen VANAF de inwerkingtreding van de norm.

II.2.5. Ter zake kan verwezen worden naar P. POPELIER, Toepassing van de wet in de tijd (A.P.R. 1999, 39)

Als algemene regel geldt de onmiddellijke werking van de rechtsregel: retroactiviteit, eerbiedigende en uitgestelde werking zijn de uitzonderingen die uitdrukkelijk moeten bepaald zijn of minstens duidelijk blijken uit de bewoordingen of de strekking van de norm. Individuele besluiten daarentegen kunnen in principe niet met onmiddellijke werking worden opgeheven. Dat steunt op een concept van verkregen rechten, dat in de rechtspraak ook ten aanzien van rechtsregels de algemene principes van overgangsrecht soms nuanceert.

II.2.7 Noch uit de tekst van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, noch uit de parlementaire voorbereidingen dienomtrent valt er een element te bespeuren waaruit afgeleid zou moeten worden dat artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet retroactieve werking zou hebben.

Artikel 2 BW bepaalt bovendien expliciet dat de wet als algemene regel enkel kan beschikken voor de toekomst.

II.2.8. De retroactieve werking die de thans bestreden beslissing toekent aan artikel 74/11, §1, lid 4 Vreemdelingenwet strijdt dus met artikel 2 BW en het daarin geformuleerde retroactiviteitsverbod en ook met de tekst van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet aangezien daar geen enkele indicatie in terug te vinden is dat dit artikel retroactieve werking zou hebben.

In diezelfde zin strijdt de bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht: aangezien het juridisch motief van de beslissing een gevolg is van een verkeerde oefening rond de temporele werking van de wet; zijn de juridische motieven die de thans bestreden beslissing schragen, ipso facto oneerbaar.

II.2.9. Wat de datum van het feit waarvoor de laatste veroordeling plaatsvond heeft de raadsman van verzoekende partij, omwille van de fantastische organisatie van verwerende partij wat betreft inzage in haar administratieve dossiers (ironisch), geen zicht.

Bijgevolg wordt Uw Raad vriendelijk verzocht dit te willen verifiëren in het administratief dossier.

Indien het feit, waarvoor de veroordeling van 19.12.2013 plaatsvond, dateert van vóór de inwerkingtreding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarmee het inreisverbod in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, stelt verzoekende partij zich op het standpunt dat er sowieso geen toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet kon worden gemaakt (aangezien er dan geen openbare orde feiten voorhanden zijn die plaatsvonden na de inwerkingtreding van de wetgeving op het inreisverbod).

Mocht het criminele feit echter plaatsgevonden hebben na de inwerkingtreding van artikel 74/11, §1, lid 4 Vreemdelingenwet, dan meent verzoekende partij dat verwerende partij (met slechts 1 openbare orde inbreuk) sowieso tot een milder inreisverbod zou besloten hebben.

Aangezien artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet immers voorziet dat het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In dat geval kan verwerende partij bezwaarlijk voorhouden dat voor slechts één openbare orde-inbreuk identiek hetzelfde inreisverbod zou zijn opgelegd als voor de huidige vijf veroordelingen.”

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek.

3.2.3. Artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. “

3.2.4. Artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek

“De wet beschikt alleen voor het toekomstige; zij heeft geen terugwerkende kracht.”

3.2.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet geenszins retroactief toepast in de *in casu* bestreden beslissing, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Immers werd de verzoekende partij op 22 januari 2014, en aldus na de inwerkingtreding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een inreisverbod opgelegd overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet daar zij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt.

De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij bij het beoordelen van het feit of zij actueel al dan niet een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, geen rekening kon houden met de reeds opgelopen veroordelingen, ook deze van voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 19 januari 2012. Immers meent de verwerende partij dat er een ernstig en actueel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde, onder meer gelet op het herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij, zodat het geenszins kennelijk onredelijk voorkomt om, ter staving van het actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, te verwijzen naar de verschillende veroordelingen die de verzoekende partij reeds heeft opgelopen.

3.2.5. De Raad ziet niet in op welke wijze de bestreden beslissing, door de verwijzing naar strafrechtelijke feiten en veroordelingen van voor de inwerkingtreding van de voormelde wet van 19 januari 2012 waarbij artikel 74/11, §1, vierde lid werd ingevoerd, laatstgenoemde bepaling, artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek of de materiële motiveringsplicht schendt.

3.2.6. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER